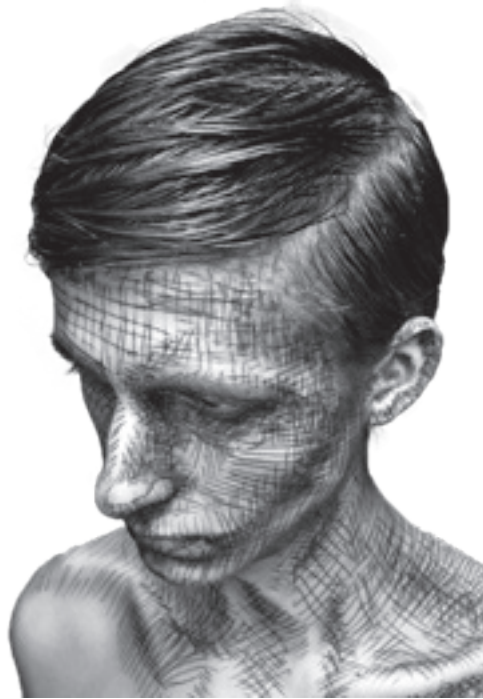

148 (Már nem vagyok érdekelt)

úja átrágtam az egészen magam így már a meglévő lyukak közül is elfogyott a maradék anyag mostanra semmi sem maradt amin egyszer még majd újra átrághatnám magam ezután csak arra hagyatkozhatom amit kaktuszmemóriám kitépett a múltból és rajta foszlányként fennragadt kérdés: csak az akar igazán aki tudja mit akar és csak az számít akarataknak ami célzott tárgyra irányul aminek nem csak iránya de értelme is van mármint matematikailag mert ha igen akkor én nem akarok akkor nincs akaratom akkor csak vágyam van és a vágy nem teremt világokat mint az akarata mert a vágy a pusztítás attribútuma azt hiszem legalábbis bár azt képezem hogy nem csak vágyom rád hanem akarlak is de talán mégsem mert jobban akarok vágyni rád mint akarni téged mert sokféle ellentmondásos vágy határoz meg zilál szét a részleteket nem tudom összerakni mert nem építőkövek hanem bizonytalan kerületű apró gömbök és elgurulnak taszítják egymást ez a felületi feszültség ami közénk is mindig fájdalmasan csipkedve befeszül milyen szép is a fizika rendbe dermedt delejes világa borzalom nem mondhatjuk hogy ne lennénk állhatatosak a bölcsesség útját járjuk hiún és hiúléptekkel vagyis újra és újra felvetjük és meghányjuk azokat az alapvető létbevágó és gyomorforogató kérdéseket amelyekre lehetetlennek tűnik válaszolni a tudatlanság labirintusából mégsem szabadulhatunk ki vajon mert nincs akarataunk elképzelni egy világot rajta kívül vagy mert már el is képzeltük és kimenekültünk belőle te akarsz tudom saját magadat akarod vissza ezzel tartasz pattban zsarolsz és kínszol szeretsz vagy úgy csinálsz de én nem szeretek szeretve lenni az kiszolgáltatottá sőt alantasá tesz én szeretni szeretek kegyetlenül diadalmasan ezért nem szeretlek akarlak akarni is meg akarlak nem akarni is és ezek ahelyett hogy kioltanák inkább erősítik egymást és így nem tudok rendet vágni az akarata bénult vágyaim között nem tudok előre emlékezni csak a régi dolgok villóznak bennem mint szélviharban a pislogó lampionok sajnos tudom hogy téged mindez meggyötör és idegrendszered amortizálódik ám nem én akartam én nem tudom mit akarok igazán épp ez a baj ha baj én néha áldásnak érzem viszont ne-

ked átok ha majd megölöd magad tudom nem leszel gyáva kötélhez gyógyszerhez nyúlni vagy elrugaszkodni neked nekünk csak a borotva jöhet szóba tudod engem a vér nem undorít vágyom kihűlt meztelen tested ölelni de ez nem nekrofilia ez más perverzió vagy inkább önzés mely a végletes élethelyzetek megélésére hajt én megélem majd te meghalod nem irigyellek érte de magamat igen te sem irigyelsz engem és magadat sem nyomorultnak érzed magad de szerintem nem vagy az csak akkor ha elfelejted hogy mi a bölcsesség útját járjuk vagy ha nem bírod már a talpadat törő sziklákat mindig van azonban visszaüt mindig mondom neked de a te eltévelyedésed meg az hogy nem vagy becsvágyó szerintem titkon azt reméled együtt gebedünk bele a lassú öregségbe aki remél az akar is tehát te akarsz én meg miattad nem tudok akarni gyűlöllek de ezzel legyőzöl hacsak meg nem halsz és így hát én már nem vagyok érdekelt a szerelmedben

174 (Vagy nem)

Egy bontott ágy... összekócolt szőnyegrojtok... sajtás... gyűrött számlák a farzsebben... száraz ajkak reggelente... pezsgó a hűtőben... szórtól eldugult lefolyó... véres fogkefe...

Mégis... azt hiszem... szerelmünk létezése bizonytalan, mint Kafka fiáé. Valószínűleg csak egy hisztérikus, depressziós nő találta ki, de akár lehet igaz is... ugye? Vagy nem... Vagy igen.

Ez a nő... nem, nem te vagy... ugye? Ez a nő talán maga is kitalált. Ez a nő a mi lányunk valahogy... ugye? Vagy nem... Vagy igen.

Csak azt tudom, hogy félhomályban lábaid imádnivaló fekete fák. S nedvesek, mint az örök párában puhuló erdők. Csúszkál rajtuk a sárga lámpafény. A reakció erekció. Kiszámítható vagyok és közhelyes... ugye? Vagy nem... Vagy mégis?

Azért ám csak óvatosan! Ne legyél túl vakmerő. Négy abortusz apja három anyától, ez vagyok én, ne feledd. Ne tévesszen meg, hogy a névjegykártyámra azt is írhatnám:... tisztességes ember? Gentleman. Nem tudom. De már az is sokat jelent, hogy lehetne névjegykártyám. Mert lehetne. Illene hozzám, mint blinihez a kaviár... ugye? Vagy nem... Vagy igen.

Úgy érzem, lakásom csak szobákombám, ha te is benne vagy. Fürdöm meg a Sundarbans, ha együtt pancsolunk benne. (Egy cangás kölyök-nyár emléke kísért, tóparti meztelen fröcskölődés, de nem mesélem el neked.) Agyam kombájn, mi betakarítja a látványt. Kíméletlen erőgép. Kiábrándítóan automatikus. Unom. Betakarózom álmaimmal, melengetnek és óvnak, elbújok beléjük. Te kirángatsz belőlük, mint kotorékebe – egy több ezer éves, öreg szuka, fejében ősi emlékek és magasrendű bölcsesség – a rókát a labirintusából. E taktika titka a meg nem alkuvás... ugye? Vagy nem... Vagy igen.

Jellemed primitív egyenessége hol elborzaszt, hol elbájol. Pedig alkat kéne kötnünk, különben még valaki megsérül... ugye? Vagy nem... Vagy igen.

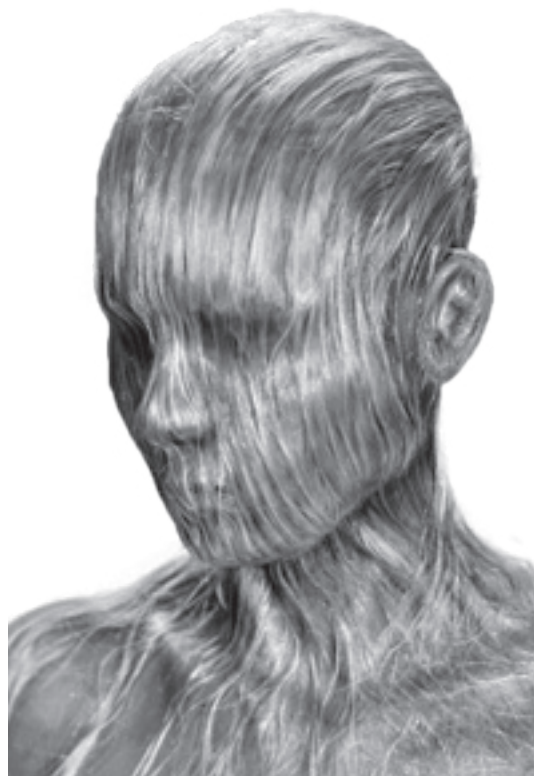
Kegyek kincsháza vagy, ne fukarkodj hát! Június végi langy záporban akarok nevetve ázni veled. Kézen fogva szaladni a kaleidoszkóp ragyogású estében kapualjtól kapualjig, s mindenben csókot váltani. Dideregve akarlak ölelni téged. Azt akarom, hogy reszkess, mint sárló kanca. Azt hiszem... szerelemben emelkedtem... ugye? Vagy nem... Vagy igen.

Ó, álnok álmok! Ez az egész csak egy ábránd. De nem akarom, hogy neked is csak az legyen. Maradjon ez játék határokön innen. Megsebezhetsz, megengedem, de akkor utána kend is be balzsammal. A megalázkodás egy nőnek nem megalázó... ugye? Nem... Vagy igen.

Nincs kiút és nincs maradás sem. Érzed te is ezt? Azt hiszem. Érted? Talán. De nem is számít semmit se... ugye? Kit érdekel?

Te még mindig nem tudod, mire képesek a szavak... ugye? Vagy igen... Vagy nem.

Én viszont jól tudom. Túl jól. Ezért aztán nem is akarok mondani többé semmit neked. Minden olyan felesleges... Mégis valahogy elkerülhetetlen. (Nem tudok más lenni, mint aki vagyok... ugye?)

175 (Hálaima)

November vége volt. Ködös, csipős, szürke hetek. Hajnalonként már néha fagyott. A kocsmában szóltak, hogy fel kéne kísérni egy frissen végzett papot a hegyre, mert a névadó szentjéről elnevezett csúcson szeretne hálaimákat mondani. Mondtam, hogy már késő, és jöjjön vissza tavasszal. Azt mondta, nem tudja, hol kap majd plébániát, lehet, hogy életében soha többé nem lesz már módja feljutni. Úgyhogy most megy, vagy soha. Persze isten útjai kifürkészhetetlenek. Vékony volt, igazi aszkéta alkat, és szinte még gyerek is, de a dús, koromfekete haja alatt, a zavarba ejtően nagy és szikrázóan kék szemében konok elszántság és örült szívósság látszott. Belementem, hogy megpróbáljuk, de azzal a kitétel-lel, hogy ha az idő elromlik, azonnal visszafordulunk.

Az első nap szelcsend volt és verőfény. Mintha valaki áldást mondott volna utunkra. Jó tempóban haladtunk. Nem sokat beszélünk, csak amit muszáj volt. Látszott, hogy amatőr a mászásban, de nem volt ügyetlen, és gyorsan tanult, köszönhetően a fegyelmélettségének. Áttetszően vékony, kékeres arcbőre mögött görcsösen összeszorította a fogait. Dél-

ben megkínált valami nagyon finom szárazkeksszel, én meg rávettem, hogy igyon a pálinkából. Éjjel a menedékházban pedig kiderült, hogy horkol.

A második nap reggelén épp egy szikla mögött guggolva nyomtam ki magamból a székletet, mikor felbukkant. Megbűvölten bámult. Rá kellett szólnom, hogy ugyan, forduljon már el. Rettenő zavarba jött, és hebegve kért bocsánatot. Estére vízhólyag nőtt a ball talpára. Nem szólt volna, de láttam, hogy nem természetesen lép. Levettettem vele a bakancsát és a zoknit, kiböktem a hólyagot, kinyomkodtam belőle a nedvet, és leragasztottam. Nagyon hosszú és viszolyogtatóan mozgékony lábujjai voltak.

Harmadik nap délutánján a semmiből lecsapott ránk egy vihar. A kövek csúsztak, mint a jég, és földes víz folyt mindenhol. Félttem, hogy elvisz minket egy sárlavina. Teljesen elázva jutottunk el a kunyhóig. A pap teljesen kimerült. Csak vánszorgott. Meggyújtottam a tüzet, és elkezdtem vetkőzni. Mondtam neki is, hogy vegyen le mindent, különben megfagy. Nemet intett. Mondtam neki, hogy ne gyerekeskedjen, az egészségéről van szó. Azt motyogta, nem illik meztelenkednie. Mondtam neki, hogy majd mindketten háttal ülünk le a tűznek, és akkor nem látjuk egymást, de muszáj levennie a vizes ruháit. Azt mondta, rendben. Én már pucér voltam, így leültem a tűz mellé, és elfordítottam a fejem. Azt néztem, hogy folyik a fekete víz az ablakon. Hallottam, ahogy vetkőzik. Aztán hallottam a léptei alatt megnyikkanó padlót. Azt hittem, közelebb jön a tűzhöz, de ehelyett odajött egészen eléem. Olyan sovány volt, hogy kilátszottak a bordái. Egész testét hosszú, sűrű, fekete szőr borította. Nem csak a lábát és a karját, hanem a combját, hasát, mellét, felkarját, vállát is. A gibbon jutott róla eszembe. Körülmetélt pénisze nagy volt, súlyosan lógott le, mint egy kolbász. Egész testében remegett, ajkai vitustáncot jártak, és mintha zokogott volna, de nem könnyezett. Megkérdeztem tőle, hogy mi az, rosszul van, és közben felálltam, hogy közelebb lépjek hozzá. Ekkor a nyakamba borult, és egész forró testével hozzám tapadt, majd tenyerével simogatni kezdte a tarkóm, hátam, fenekem. El akartam lökni, de mégse tettem. Megbénultam a döbbenettől. Az arcomat fürkészte, s közben fel-fel csuklott belőle a lefojtott zokogás. Kifejezéstelen tekintettel meredhettem rá. Nem gondoltam semmit. Olyan volt, mint egy álom.

Szájon csókolt, hagytam. Befúrta a nyelvét a fogaim közé, és hozzádörzsölte az én nyelvemhez. Felmeredtek tőle a pihék a hátamon. Utána elkezdte csókolgatni a nyakam, majd szívni a mellem és nyalni a köldököm. Becsuktam a szemem, és éreztem, ahogy bekapja a hímtagom, és szopja. A heréimben beindult valami pezsgető bizsergés. Ekkor pár lejtőről leguruló kisebb kő nekikoppant a kunyhó falának, mint egy géppuskasorozat. Felriadva kinyitottam a szemem, és láttam, hogy mohón felfelé néz, a tekintetemet keresve. A kék szempár kitágulva meredt rám. Lobogott bennük a tűz tükröképe. Elöntött valami állati harag. Belemarkoltam a hajába, és fölrántottam. Elkezdtem tenyerrel ütni a fejét, és a torkánál fogva az ágyra löktem. Nem ellenkezett. Egyik kezemmel betapasztottam a száját, mintha attól félnék, hogy segítségért akar kiabálni, a másikkal felhajtottam a jobb lábát a feje mellé. A hosszú, vastag pénisze ernyedten a hasára lógott, mint egy nyúzott kígyó. Ő magától felemelte a másik lábát is. Fekete szőrrel övezett rózsaszín végbele előtűnt. Egy durva, ellentmondást nem tűrő, száraz lökéssel tövig beléhatoltam. Összerezcent és felnyögött. Elkezdtem döfködni egyre gyorsabban és gyorsabban, úgy, hogy az még nekem is fáj, de nem érdekelt. Pár perc után eléleztem. Amikor kirántottam belőle a péniszem, híg ürülék ömlött ki a fenekéből, és mikor elengedtem, sírva összekuporodott.

Nem tudtam mit csináljak. Fel s alá járkáltam a négylépésnyi térben. Azt vettem észre, hogy fáj az orrom. Egész végig fel volt húzva, mint egy vicsorgó kutyaé, és az izmok már sajogtak az erőlködéstől. Ellazítottam őket. Aztán megláttam az övemet az asztalon, és hirtelen ötlettől vezérelve elkezdtem vele ütni a papot. Próbálta összehúzni magát annyira kicsire, amennyire csak tudta, arcát pedig a párnába fúrta. Megint arra gondoltam, hogy olyan, mint egy kölyökmajom. Miközben csapkodtam az övvel, ocsmányságokat kiabáltam rá, és szidalmaztam. Párszor le is köptem. Közben úgy éreztem magam, mint ha részeg lennék. Émelyegtem és szédültem. Csak arra vágytam, hogy lefekhessek. Szinte álomba ajultam.

Reggel, mikor felébredtem, nem volt sehol. Gyorsan felöltöztem, összepakoltam, és indultam volna lefelé a hegyről, de a kunyhóból kilépve azt láttam, hogy a csúcs felé mászik.

Követtem hát. Felhőtlen volt az ég, és annyira kék, mint a búzavirág. Mire a tetőre értem, ő már a csúcson jelentő keresztnél térdelt, és imádkozott. Odamentem hozzá egész közel, és megálltam mögötte. Percekig gyújtottam az erőt, hogy meg bírjak szólalni. Kértem, bocsásson meg. Legyen könyörületes velem. Nézze el, ami történt. Tegyük úgy, mintha nem esett volna meg. Egy ideig hallgatott. Aztán felállt, és megfordult. Láttam, hogy az arca fel van dagadva az ütéseiteimről. De a szemeiben ugyanaz a kéjsóvár vág derengett, mint este. Amikor hajolt volna megcsókolni, megragadtam és letaszítottam a hegyről.

Háromszáz métert zuhanhatott. Egy párkányra esett. Lemásztam hozzá, és felcipeltem a kunyhóhoz. Minden csontja összetört. A bőre kihasadozott. Úgy nézett ki, mint egy rongybaba, amivel elbánt egy medve. Lent a faluban azt mondtam, hogy a viharban megcsúszott és lepottyant.

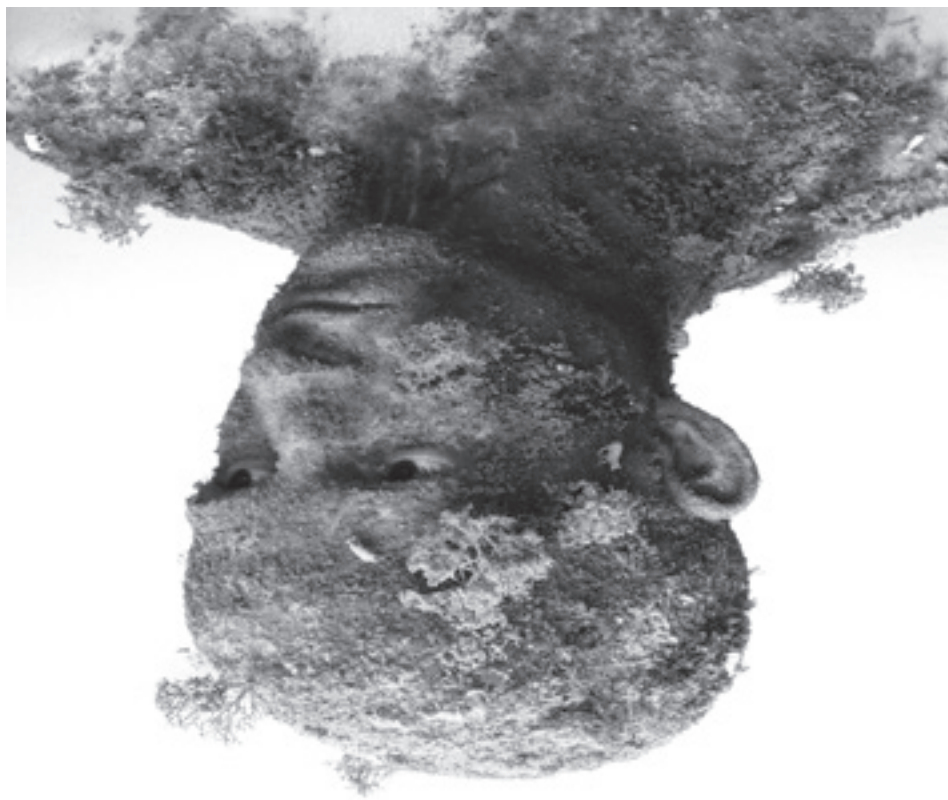
Azóta nem kísérek fel senkit a hegyre. De egyedül gyakran felmászok. Várom, hogy egyszer elkapjon egy váratlan vihar. Várom. Állok elébe. Sokszor kiteszem magam a kockázatnak. De eddig még hiába. Mintha senki és semmi nem akarna megbüntetni. Nem a feloldozást keresem. Éppen csak nem akarok ellenállni a büntetésnek.

183 (Akarok mondani)

Majd egyszer, valamikor, de azért nem nagyon sokára, csak úgy teljesen váratlanul, mindenféle előzmény nélkül, rettentő hirtelenséggel, verőfényes, derült égből kicsapó ostoros villámként meglepve téged, szinte perverzül diadalmos pandúrként rajtad ütve, úgy, hogy egészen védtelen legyél, meghatóan felkészületlen, gyermekien gyanútlan, olyat akarok mondani neked, valami olyasmit, ami azonnal, egy szempillantás alatt beléd hatol, átszakaszt téged, s belenyomakszik lényed leges-legmélyére, titokzatos és megnevezhetetlen lényegedbe, mint egy hártya-élesre köszörült szike, vagy mint egy hasító ék, amit óriások ezertonnás kalapácsával csépelnek, olyat, ami megszáll téged, elfoglal, beléd költözik, fészket rak, gyökeret ereszt, gyomvadsággal kihajt, és hisztérikus sebességgel elburjánzik, valami olyat, ami rögtön letaglóz, amitől összerogysz, mint egy rongyhegy, ami végighasít testeden, megrengeti, szétrázza, összetépi, szétrobbantja, olyat, ami megszakaszt, agyonnyom, szétlapít, szétken, ami nem hagy szemernyi kétséget sem benned, ami nem ad semmi esélyt, menekülési utat, kikaput neked, ami porba sújt, ami karjaimba omlaszt, olyat, ami szakadékba lök, amitől tehetetlenül, bénultan, szabadesésben zuhansz valami beláthatatlan, végtelennek tűnő mélységbe, aminek legalján én vagyok ott, valami egészen olyat, aminek ne lehess képes semmivel ellenállni, amitől úgy érzed, sőt, amitől arról leszel meggyőződve, hogy képtelenség neki ellenszegülnöd, mert úgymint áttör minden vé-

delmet, úgyis leigáz, felmorzsol, bedarál, meggyilkol, majd feltámaszt, ami átgyúr valami mássá, ami úgy formál, mint fazekas keze az agyagot, valami olyat, ami ugyanakkor le is nyűgöz, elbűvöl, meghökken, meghat, olyat akarok mondani tehát neked, ami végérvényesen megigéz téged, ami sosem hitt megrázkódtatást okoz, amitől fejtetőre áll a világod, olyat, amitől megáll a lélegzeted, olyat, amitől megszakad egy végtelen hosszúra tágultnak tűnő pillanatra az életed is, a tudatot lefagy, éned megszűnik, személyiséged elpárolog, amitől elfelejted emlékeid, kitörlődik agyadból az én szavaimon kívül minden, olyat, ami nem hagy neked választási lehetőséget, ami még véletlenül sem kínál fel semmi óvóhelyet maga előtt, olyat, ami hibátlanul és maradéktalanul megérteti mit akarok, mit érzek, mit gondolok, ami annyira hatásos, tökéletes, gyönyörű, kifejező, költői, világos, ihletett, lehangoló, mint semmi más, olyat, amit nem is lehet hasonlítani semmihez, amit nem lehet körülírni, meghatározni, elmesélni, olyat, amiről sosem képzelted, hogy létezhet, ami addig még senkinek álmában se létezett, valami olyat, ami varázslatos, szinte misztikus, sőt, olyat, ami akár csodának is nevezhető, olyat akarok mondani, ami csak a világ teremtését előidéző szavakhoz mérhető, de még azoknál is sokkal nagyszerűbb, jaj, de szörnyen akarom ezt, minden pattanásig feszült idegszállammal, úgy vágyom rá, mint gyerek a karácsonyra, és oly sokszor elképzelem, annyit tervezgetem, akár rögeszmés gyilkos hibbant merényletét, annyira akarom, hogy fáj, s így már önkínzás, mert hiába akarok ilyen mondani neked, nem fogok tudni soha, valami megnémít, talán épp te, vagy a múlt, ami azzá formált, aki vagyok, vagy a jelen, amivel napról napra szembesülnöm kell, vagy én önmagam, vagy a minden, de mindegy is mi, egyre megy, mert a lényeg, amin nem változtat semmi, hogy nem tudok mondani neked semmit, kétségbeejtően képtelen vagyok a beszédre, s minden gondolatomban csak nevetséges és egyre keserűbb ábránd. ■ ■ ■

Somogyi Zoltán (Tapolca, 1982): Keszthelyen él, író, költő, színháztörténész.